

СОФИЙСКИ НАРОДЕН ТЕАТЪР - ДРАМА

Приемане представлението
на

"ДАЧНИЦИ"

от Максим Горки

София, вторник, 8 януари 1952 г., 13 ч.45 м.

- 0 -

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВУВАЩ ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Другари! Да започнем. Предстои да приемем постановката на "Дачници". Искате ли някой от другарите, които присъствуваха на представлението, да се изкаже

МИЦО АНДОНОВ: Другари! Аз мога да кажа, че всичко е ясно. Мога да поздравя постановчика др.Бабочкин с този колосален успех, който е постигнат на нашата сцена с "Дачници" и с постиженията, които дават нашите актьори с негова помощ, разбира се. Повече от това не мога да кажа.

Пак поздравявам др.Бабочкин. Смятам, че пиесата трябва да се даде.

ПРЕДС.ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Това ли е всичко?

МИЦО АНДОНОВ: Това е. Повече не мога да кажа.

ПРЕДС.ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: За играта на артистите? Всичко хубаво ли е?

МИЦО АНДОНОВ: Казах, че имат постижения и нашите актьори с играта си благодарение помощта на др.Бабочкин.

ПРЕДС.ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: За постановката дума да не става.

МИЦО АНДОНОВ: Друго не мога да кажа.

СТЕФАН КАРАКОСТОВ: Другари! Аз какво мога да кажа? Аз съм щастлив, че можах да присъствувам на този спектакъл днес. Аз приемам спектакъла без каквито и да е уговорки.

Онова, което най-много ме вълнува след спектакъла, то е - бих желал да бъде тук и др.Дановски - ще повдигне ли Комитетът настоятелно въпроса, др.Бабочкин да остане за повече време между нас /Ръкоплескания и възгласи: "Браво!"/

ГОЧО ГОЧЕВ: Много ми е неудобно, др.Михайлов, да говоря за

приемането на един такъв хубав, безспорно вълнуващ спектакъл, макар да има да се направят някои забележки. Но те са, както казва др. Гощкин, такива, които се стопяват в много хубавото впечатление от спектакъла. Аз имам пред вид голямото въздействие, което ще окаже този спектакъл. Той е с горкиевска атмосфера, отразява цялата сатира на Горки към буржоазното общество.

Наред с въздействието, което оказва спектакълът, трябва да се спомене за ръста, особено на младите кадри артисти - това, което най-много ме радва; специално говоря за Павлова, за Иван Стефанов, за другия Стефанов - наред с големите постижения на нашите позрели артисти, които също така са разкрили нови черти на своята творческа индивидуалност. Но особено мене - и не само мене - ме вълнуват постиженията на младите актьори.

Този спектакъл показва, че Горки винаги е съвременен и голям за нас. Спектакълът има голяма съвременна сила. Той е оцветен от гледна точка на нашата партийна позиция. Той е много страстен, чувства се на всяка стъпка, във всяка картина участието на режисьора, който заедно с героите на Горки сам воюва да поднесе Горки в такава светлина, в такъв спектакъл, който действително го прави класик на социалистическата и реалистическата драма.

Наверно в пресата ще се появят редица статии за разкриване метода на др. Бабочкин, за постиженията на нашите актьори, за това, което те са успели да постигнат под негово ръководство.

Наверно затова другарите тук се стесняват да говорят. Малко неудобно е да се говори, дали да приемем или не спектакъла. Това е безспорно формална проява, формална страна.

Колкото се отнася до нашите актьори, това е максимумът, според мене, който може да се постигне, най-много, което могат да дадат.

Аз мога да направя някои най-дребни забележки, например за др. Ружа Делчева. Не навсякъде, според мене, се чувства драмата, особено по средата на пиесата. Има места, в които тя просто е откъсната. Но и ролята е действително много трудна. Вие знаете какъв образ е тя. Аз я приемам. Тя ме вълнува.

Не знам дали е необходимо да се правят такива забележки. Това на pewno др. Бабочкин чувства по-добре от мене.

За декора. Картината на реката действително е много красива.

Не зная дали др. Вашченко не ще може да я поправи, защото така не се получава водопад, като че ли реката слиза долу под земята. Не знам как да се измени тази картина, за да се получи това, макар че сама по себе си тя е много красива.

Така дребни неща мога да кажа и за бора, на който е вързана лилката. Това е дебело, масивно дърво, а се люлее от лилката. Но, това са дребни неща, които ще се поправят. Друго би било, ако дървото беше тънко и да се люлее. Но това е доста масивно дърво.

С това аз прикълчвам, др. Михайлов. Както споделихме мисли с Вас в един от антрактите, това е един празник за нас.

ПРЕДС. ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Пресата трябва да изиграе известна роля, за да разберат и възприемат правилно пиесата.

ГОЧО ГОЧЕВ: И без пресата публиката ще приеме спектакъла. Може би не за пръв път, но с тази пиеса най-ярко е посочен Горки у нас в цялата негова сила като сатирик. И това е новото в спектакъла - тази сатирична окраска, тази сатирична линия. Вижда се безизходността на този свят, безперспективността му, а в лицето на Влас се вижда новото, което ще победи. Много е ясно това в спектакъла. Както каза др. Мицо Андонов, няма съмнение, че спектакълът действа емоционално, обединява в една душа, както казва Ленин, в една мисъл, в едно съзнание, в едно чувство публиката. Няма нищо неясно, въпреки цялата сложност на пиесата, въпреки многообразието на пиесата и философските реплики. Но всичко стига до зрителя. Аз за пръв път я гледам. Доста отдавна съм чел пиесата и много ме вълнува. Има образи, които не могат да се заличат в съзнанието на човека и дълго време ще живеят.

Н.О. МАСАЛИТИНОВ: На времето аз имах случай да присъствувам на премиерата на тази пиесата, когато тя току що беше написана от Горки и се игра в Москва и гороломно пропадна, защото наистина тогава артистите я играха лошо, нито една черта на героите не разбраха. Тогава критиката беше убийствена. Тогава тази пиеса се игра, мисля, три пъти и беше махната от репертуара.

ПРЕДС. ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Кое време е било това?

Н.О. МАСАЛИТИНОВ: Доколкото си спомням, това беше в 1905 г., или 1904 г., или 1906 г. Това време беше. Трябва да призная, че тогава, когато аз гледах пиесата, и аз я считах, че е неудачна. А после не я четох.

Сега при тази постановка, която й даде др.Бабочкин, аз за пръв път разбрах ценността на тази пиеса. Аз напълно приемам постановката и поздравявам от душа др.Бабочкин. Жалко е само, че всички репетиции ставаха без публика. А вчера публиката не разбра пиесата и реагира съвършено обратно на това, което очаквахме.

БОРИС АНДРЕИЧ БАБОЧКИН: В театъра вчера имаше 15 хулигани. Как е реагирала публиката и каква беше тази публика не зная, но имаше хулигани.

Н.О.МАСАЛИТИНОВ: Утре репетицията ще бъде по-интересна, защото ще дойде по-театрална публика. Разбира се, всяка пиеса става такава с публика.

Сега в някои актьори имаше още моменти, които не са на място, но с времето те ще се изправят и ще имаме един прекрасен спектакъл.

ГОШКИН: Другари! Аз ще кажа само няколко думи. Безспорно, и аз ще повторя, че представлението е прекрасно. Това е една представление, което ще остане задълго и ще го помним всички. Безспорно такова представление, особено такава мъчна пиеса, не може да стане само със силите на нашия театър. Това е очевидно. И ние сме щастливи, че др.Бабочкин ни даде възможност да видим тази пиеса, за която др.Масалитинов каза, че на времето е пропаднала в Русия, да я видим сега съвършено ясно в нейния дълбок идеен смисъл, политически заострена, както каза др.Гочев, със съвременно звучене за мнозина колебаещи интелегенти, макар и живяли в друга епоха. В пиесата има много поучителни места за много такива хора днес.

Действително има поразителни картини. Аз не съм гледал "Дачници" друг път и не зная коя година е била поставяна у нас. Чел съм книгата доста отдавна и бях просто поразен от мощта на това представление, на тази постановка. Но вие знаете, че ние, критиците, сме малко скъпи на похвалите, по-мъчно ни се обръща езика в похвалите. За другите забележки някак си сме по-щедри.

Вярно е, че в първото и второто действие има известни моменти, които не бяха дадени уверено от артистите, но след това в моето съзнание те се захубиха, особено в третото и четвъртото действие. Според мене, третото и четвъртото действия така силно и мощно вървят, че дадените неуверени моменти в първото и второто действие не оставят следи.

Но доколкото съм си забелязал, смятам, че др. Гочев е прав, че действително др. Бабочкин - това трябва да се подчертае - много добре е подбрал ансамбъла и, което е най-важното, изтъкнати са нови хора в нови роли, и то съвсем сполучливо. Например, за Асен Миланов някой да ми кажеше, че ще играе Влас, да си призная, аз предварително не бих го приел. Даже в първото действие аз бях под това впечатление и не го приемах. Аз съм свикнал да го виждам другаде. Но, по-нататък той стана съвършено убедителен, и аз го приемам напълно, въпреки тези наслонения у нас, че даден актьор си има свое амплуа. Действително, Асен Миланов става силен, убедителен образ, горещ, разбира се, малко суров. Но този образ е много голям. В такъв образ актьорът може да се проявява до безкрайност. Но ясно е, че в един такъв мъчен образ един млад човек прави образа много убедителен, горещ. Безспорно, това се дължи на постановчика. Дойде др. Бабочкин и намери в театъра актьори, в които разкри неподозирани от нас страни.

Също и за Мила Павлова и за Дупаринова. Дупаринова е просто поразителна с верния тон и в детайли, и в интонация. Просто не могат да се изчерпят тези неща. Да не говорим за др. Зорка Йорданова, която също дава един прекрасен образ. Изобщо представлението беше безкрайно много богато.

Не толкова известни възражения, но известни забележки могат да се направят. Те са съвършено очевидни и по възможностите на артистите, но все пак трябва да се кажат, това е неизбежно. ~~Известно~~

Според мене - аз не съм познавал тези образи отблизо и може би да греша - общо взето др. Делчева е твърде резервирана в първото и особено във второто действие. Може би това се налага от трактовката на образа и не мога изведнъж да реша. Но мене ми се струва, че е малко прекалено. Тя преживява дълбока драма, мълчи, гледа, възприема, сама казва: "Аз не мога да говоря", тя сама търси път, но в това търсене някъде излиза малко настрана. Ясно е, че др. Бабочкин безспорно е указвал тези неща, но все пак те се виждат и трябва да се наблегне на това пред артиста още веднъж. В последната картина тя вече се проявява с голяма сила.

Струва ми се, че др. Трендафилов дава един много сочен и ясен образ. Ние не сме ^{го} виждали, или поне аз не съм го виждал в подобен

образ - мъчен и труден, ~~ини~~ но го прави майсторски и много убедително. Аз нямам бележки за него, но мога да кажа, че имаше места, където той малко гротесно прави образа. Аз не знам дали това е по замисъла на основния образ. Вярно е, че той изпада в едни смешни положения поради този гнил либерализъм, поради това, че се е разкапал в тази среда и понякога сам пред себе си играе и в редица житейски положения иска чрез играта да се измъкне. Такова впечатление имах понякога.

Също и за д-р. Никола Икономов, който играе писателя. В началните картини, в началните сцени не се разбираше добре репликата му. А той има важни реплики, горкиевски реплики, които трябва да стигнат до публиката. А някъде в началото тези реплики се губеха. Понататък другите му реплики аз чух добре. Той е много характерен и много хубав образ.

Един образ за мене остана недостатъчно ясен поне в известни отношения. Това е жената на доктора. Тя прави образе много хубав. Може би в нея по автора има някаква истерика и тя я прави, когато излиза, но струва ми се, че има известни крайности, които не мога лично да съчетая напълно. Например, тя е и клжкарка, и измъчена от семейството жена с някакви претенции, тя е много сложен образ, но мене ми се струва, че в началото, специално в първата картина, тя е малко пресилена някъде. Може би това е така, защото още не е достатъчно обяснена.

Това са неща, които станаха в началото, главно в първото действие. Там имаше някои такива моменти. Но това са отделни моменти. Общото могъщо въздействие на спектакъла на базата на максималните постижения на нашите актьори е безспорно очевидно. Ясно е, че спектакълът ще се посрещне добре от нашата публика като голям празник и театралите няма да имат никакви разногласия по тези въпроси.

КРЪГОВ: Аз искам да отговоря на въпроса, който тук се постави - какво ще трябва да отрази нашата преса във връзка с този спектакъл. Аз мисля, че ще бъде най-правилно, ако нашата преса най-напред изтъкне, че тази пиеса на Горки звучи в нашия театър не по-малко мощно, а може би значително по-мощно, отколкото всички други досега горкиевски пиеси, които сме гледали и които са звучали в нашия театър така възнуващо, че са били празник за нашата театрална действителност. В туй отношение ние трябва да благодарим на Съветския съюз, че ни

изпрати др.Бабочкин, за да може той чрез своето режисьорско майсторство така да обедини нашия театър и три поколения от нашия театър: от Трендафилов и Зорка Йорданова, до Мила Павлова и Иван Стефанов. Всичко това е обединено в такъв хубав, прекрасен ансамбъл. Тук ние виждаме отново нашите артисти действително така хубави и големи и се радваме на техните таланти. Това дължим на др.Бабочкин, защото той можа да обедини нашите артисти и да открие в тях такива възможности за тълкуването на Горки, и то в една такава трудна пиеса, за тълкуване, каквато е пиесата "Дачници", защото в тази пиеса е вложена дълбока психология. Ако в тази пиеса този идейно-политически момент не прозвучи вярно, пиесата няма да може да излезе. Др. Бабочкин, както това се подчерта от всички, които се изказаха, е съумял точно това да изнесе на преден план. Затова ние виждаме такъв хубав въздуващ спектакъл. Назва се, че спектакълът най-добре се вижда при публика. Ами ние какво сме? Ние не бяхме ли публика? Ние може да сме отровени от това, че търсим винаги кусурите, а не хубавото, но и ние като зрители тук се въздувахме през всичкото време и приехме спектакъла. Както каза др.Гонкин, и аз в първото и второто действие така като че ли чаках нещо по-друго, но по-нататък, в третото и четвъртото действие пиесата ме грабна и така вървя до край. А щом спектакълът нас ни развънува, аз съм дълбоко убеден, че той ще възнува и нашия зрител, че върви така, че всички ще признаят, че имаме един прекрасен спектакъл.

Какво имаме да говорим по това, дали спектакълът се приема или не се приема. Той е приет. И ние сме най-много благодарни на др.Бабочкин за това, че той поднесе на нашия Комитет, на нашата театрална общественост един такъв спектакъл.

ТЕНЮ СТОЯНОВ: Другари! Ние не сме се готвили много, за да можем да дадем една по-задълбочена оценка на спектакъла и мисля, че ще бъде наше първо задължение след премиерата да помогнем, доколкото можем, на нашата публика да оцени ония големи, изключителни достоинства, които притежава този спектакъл. Аз намирам, че спектакълът е една извънредно голяма победа на др.Бабочкин, първо и второ, на нашия прекрасен сценичен колектив. Аз смятам, че пред всичко това е победа на др.Бабочкин, защото, говорейки откровенно,

трябва да признаем, че още след постановката на "Разлом" в известни наши сценични среди, които все още са под влиянието на стария театър, на старото схващане, на старите разбирания за развитието и ролята на нашия театър, имаше хора, които се опитаха да дискредитират творчеството на др. Бабочкин и да му попречат да покаже това, което той може.

С тоя спектакъл др. Бабочкин нанесе съкрушителен удар на всички опити да се подценява голямата помощ, която той даваше и дава за развитието на нашия пръв театър - на Софийския народен театър. И той даде тази помощ в един момент, когато предстои да си отива. Ние виждаме действително колко още много можеше и може да даде др. Бабочкин за развитието на нашия театър и да възпитанието на нашите сценични кадри, още повече, както се изтъкна, той им го даде в една изключително трудна пиеса.

Да си призная тук аз се страхувах за този спектакъл, защото прочетох няколко пъти "Дачници" и просто се изплаших от тези изключително големи трудности за постановката на "Дачници" на нашата сцена с нашите сценични кадри. Тук се искаше изключително голямо напрежение, ново обществено-политическо разработване на материала, даден от Горки и правилно подбиране в това отношение на нашите сценични кадри. Трябва да се каже, че в туй отношение др. Бабочкин прекрасно е разрешил тази изключително трудна задача, с която се е заел. Повечето от нашите актьори ние ги виждаме тук с нови данни. И аз мисля, че задачата на нашия печат и на нашите театрални работници е да вдигнем малко завесата на това, което е станало в Народния театър и да покажем метода, по който др. Бабочкин е разкрил обществено-политическото съдържание на пиесата и как е подходил с този голям актьорски състав, за да може да създаде такива жизнено убедителни и правдиви образи, които вълнуват. Аз смятам, че спектакълът ще има изключително голямо значение за превъзпитанието на нашата интелигенция, която в своята основа е излязла от дребнобуржоазна, дребнособственическа среда и в миналото е имала същите тези мисли, същите тези сблъсквания, същите тези противоречия, които виждаме сега така прекрасно отразени на сцената на Народния театър. А една голяма част от нашата интелигенция все още носи онова, което виждаме в героите на Горки в "Дачници".

Спектакълът в това отношение е извънредно актуелен и силно въздействащ. Той ни развълнува нас, а аз смятам, че той още повече ще развълнува публиката.

Този опит, който е бил направен вчера с тази публика, която е била набързо организирана, аз смятам, че не трябва никого да смущава и най-малко др.Бабочкин. Може да е имало 10-15 души случайни зрители, може би някои от тях и съзнателно са искали да окажат предварително влияние за оценката на спектакъла. Но това няма какво да смущава. Ние трябва да засилим своята бдителност и чисто и просто съзнателно и организирано да дадем една правилна оценка на спектакъла.

Аз мисля, че под ръководството на театъра трябва да се организира едно широко обсъждане на спектакъла с предварителна подготовка и да се даде също така възможност на сценичните кадри и от другите наши театри да се запознаят по-подробно с оная голяма работа, която извърши тук в нашия театър др.Бабочкин. Съгласен съм с др.Каракостов, че въпросът за оставането на др. Бабочкин ще трябва да се преразгледа наново.

ЕМИЛ КЮРАЛОВ: Само няколко думи ще кажа. Няма защо да повтарям, че постановката на "Дачници" е събитие за нашия театър. Това богатство от образи, което имаме сега на нашата сцена, мисля, че ще остане в нашето съзнание и в съзнанието на цялата публика за дълги години.

Искам да кажа ^{и направя в някои дребни неща} ~~за някои дребни неща~~, които са първите ми впечатления. Отбелязал съм ^{се} ~~е~~, че нашите актьори са просто преобразени. Гледа ги човек и си казва: че ние сме имали много големи артисти в театъра! И това е и с най-младите, и с по-възрастните актьори.

Има някои дребни ^{грешки} ~~неща~~, които се дължат на известни слабости и ~~грешки~~ на самите актьори. Аз ^{искам да кажа} ~~искам да кажа~~ няколко думи за тях. Така, например, смятам, че Асен Миланов, който е преобразен, и е право това, което каза тук ^{за него} ~~един другар~~, че се е очудил като го е видял в тази роля, постигна един много интересен, свеж и силен образ. Струва ми се, ^{на} ~~че~~ у него имаше нещо, което ~~не съвсем~~ ^{не достига още} ~~не~~ хареса. Докато в първата половина той наистина носи венчното размирие на младия човек и новия дух, ^{не} ~~това~~ продължава до края,

в момента на отношенията му към Мара Лвовна и в любовното обяснение мене ми се струва, че той би могъл да направи нещо повече. Когато четох "Дачници", този момент ме развълнува така, както ме развълнува и моментът, когато дъщерята на лекарката говори с майка си. Докато Мила Павлова е прекрасна ^{и в този момент} ~~тук~~ ^{у нея} хваща така, че не може да се забрави, докато всеки момент ^е излипан режисьорски и вълнува, то ^у Асен Миланов този момент не ~~се~~ чувства ~~както~~ трябва. У него ~~се забелязва~~ ^{долинира} и в отношенията му към любимата неговия размирен ^и ~~не~~ ^{неспokoен} дух. Особено в последното действие той ~~направи~~ ^{на} ~~изявената~~ ^{на} едно изтичане насам-нататък. Струва ми се, че тук ~~той~~ ^{би} могъл да ~~направи~~ ^{на} малко повече съсредоточеност ~~при~~ ^у това любовно обяснение, без тези ~~жестове~~ ^{изливани}, за да почувствуваме този човек, ~~който~~ ^е един, когато се бори с другите, и малко по-друг, когато е с Мара Лвовна.

За Ружа Делчева бих казал, че тя също е направила много и също е преобразена, както и всички други актьори. И аз чувствавам този образ като много хубав, но ^{у него} има известна неясност. Естествено е това, че в началото тя ще бъде ~~такава~~ ^{още неизяснена}, ~~както~~ ^е, и че по-късно идва до ~~това~~ ^{до} съзнание, което удря в нея, но в известни моменти тя като че ли в отношенията си с другите, когато говори, измества ~~своето~~ ^{своё} основно чувство. Струва ми се, че на това се дължи и тази неяснота.

Последното, което искам да кажа, то е, че като говорехме с др. Камен Калчев, той повдигна въпроса за образа на старика, който дава Стефан Савов. Този образ е може би ~~в това богатство на~~ ^{вариант на} образите и типове, който дава Горки. ^{Още} като ~~и~~ ^{по}четох пиесата, ~~не~~ ^{оказва} ми беше ясно: ~~Тук~~ ^{Тук} той излиза като положителен герой, когато ~~отиват~~ ^{при него} и Влас, и другите ~~с него~~, а той в същност какво е? Той е фабрикант, ~~който~~ ^{когато} е продал ^{много} фабриката си и сега иска да си живее с парите. ~~Тук~~ ^{тук} той е показан ^с положителни черти. Несъмнено, той разбира тези млади нови хора, но като че ли още малко ще трябва да се изясни нещо, което го няма в текста на пиесата. Може да се направи още нещо с тоя положителен или отрицателен образ, който не е съвсем оточнен.

Другари! Трябва да повтора това, което казаха някои от другарите, които говориха преди мене, че нашият театър трябва да бъде даствлив, че на сцената се появи спектакълът "Дачници".

ФИЛИП ФИЛИПОВ: Другари! Вземам думата, за да кажа няколко думи за критиците и за постиженията на нашите артисти. Горкиевски спектакли в нашия театър ние сме имали. Но като сравним сегашния спектакъл на Дачници с тези спектакли, които сме имали до сега и специално с Егор Буличов и другите, както и с тези горкиевски спектакли, които аз гледах в Москва, мисля че нашите критици вдигат много мерника. Ние се вълнувахме много, когато гледахме в Мали театър Горкиевски спектакъл. Не знаей дали няма да бъде пресилено, но трябва да ви кажа, че нашият спектакъл на Дачници звучи по Горкиевски и не отстъпва на спектаклите, които гледахме в Ленинград.

Дачници е едно голямо завоевание на нашия театър. В какво се проявява това завоевание? Преди всичко в ясност, както изтъкнаха това и другарите, които говориха преди мене, и в яркост. Тези две качества ги има във всички постановки на др. Бабочкин. Но най-много те са подчертани в този спектакъл. Ясност - никакво колебание. За мене няма колебание в образа на Вервара Михайловна. Мисля, че ако другарите гледат още веднаж спектакъла Дачници, защото вярно е от едно впечатление може да се породят тези съмнения, ако прочетат пиесата и гледат спектакъла няколко пъти, ще се убедят, че артистите играят прекрасно. Образът, който дава Ружа Делчева действително е едно изключително постижение и тъкмо за това искам да го отбележа. Също така изключително завсавание е и образа, който дава Софка Атанасова, която и при нас е правила роли и е била изтъквана - не е вярно, че не е правила роли - но тук вече тя определено и ярко завършва изцяло един образ с всичките му детайли. Същото може да се каже и за много от другите изпълнители.

Прави са бележките на другарите, които се изказаха за Влас. Всичко е постигнато от др. Бабочкин. Всичко е направено от др. Бабочкин, за извличането от тези актьори на всичко, на абсолютно всичко. Но все пак има какво още да се иска от него. Толкова обаче са силите му и неговото развитие като актьор.

За тази пиеса някои казаха, че са се безпокоили, други казаха, че е трудна пиеса. Аз искам да кажа - понеже съм присъствувал почти на всички репетиции на др. Бабочкин - че пиесата е изключително трудна и че не само те са се безпокоили. Безпокоеше се и др. Бабочкин, и много се безпокоеше, защото пиесата действително е много трудна.

Само като се вземат предвид вихрите, влизането и излизането на действащите лица, тези непрекъснати една след друга сцени, това страшно напрежение, което върви без сюжет в пиесата - всяка отделна сцена си има свой сюжет, носи свой идеен заряд, който трябва да бъде изтъкнат - че всичко трябва да върви напред и напред, от първото до последното действие, че се разбере колко страшно трудна е пиесата. Аз просто не знам как др. Борис Андреев се е справил с този така преплетен и труден мизансцен.

Това завоевание на нашия театър е изключително. Ние сме говорили и друг път за хубавите постановки на др. Бабочкин, но постижението му при Дачници е изключително. Всеки от другарите тук като затвори очите си може да възстанови който и да е образ: и образът, който дава Владимир Трендафилов, за когото другарите тук забелязаха, че има още какво да се търси от него, и образът, който дава Софка Атанасова, и образът, който дава Икономов. Това са галерия от масленорелефно дадени образи. Дачници е много голямо завоевание на нашия театър, с много силно емоционално въздействие. Представянето на Дачници ще бъде празник за нашия театър. И аз се надявам, че Дачници в нашия театър ще преживее, както е преживяла и в Ленинград, където се играе повече от 10-14 години. Това ще бъде най-хубавият подарък, който направи Съветският съюз на нашия театър. Прекрасен спектакъл, макар и много труден.

ЛЮБКА ТЕНЧЕ: Аз няма какво да прибавя. Аз се чувствам сега толкова развълнуван, колкото всякога когато съм възприемал едно голямо произведение на изкуството. Аз рядко се вълнувам така силно, както днес се развълнувах. Толкова години гледам театър, но днес просто сълзи на възторг се появиха на очите ми, аз почувствувах душата си развълнувана и пречистена от това постижение на нашия театър и специално на др. Бабочкин.

Както казаха другарите, които говориха преди мене, всеки актьор в своята роля, независимо дали е голям или малък, независимо от слабостите и недостатъците си, изписва една светла страница в своята творческа биография. Наш дълг е, които пишем и отразяваме това, което става в нашия обществен живот, днес и утре да отбележим подробно тези постижения, които са дело преди всичко на др. Бабочкин, който е разгънал така текста, че нито един момент да няма, който да не ни обхваща.

Онова, което и скам да отбележа, като изключително постижение, това е постигнатият ансамбъл. За мене това е една симфония. Всичко е

~~така музикално~~

така музикално дадено, така ярко дадено, така преплетено и в тоналност, и в изразност, и във взаимоотношение между героите, че действително буди само възторг и възхищение.

Друго нещо искам да отбележа, което ме радва не само като човек, който работи всред младите. Както отбелязаха и другарите, които говориха преди мене, др. Бабочкин е могъл да спой този ансамбъл. Разбира се, в младите може да няма още такава техника, но те се спойват с по-старите артисти и се получава един добър ансамбъл. Всичко това не може да не радва всички нас и особено др. Бабочкин, който даде това постижение не само с нашите артисти от Театъра, но и с младите студенти в театралното училище, които също така ще бъдат един ансамбъл.

Смятам, че това е един истински празник за нашия театър. Това може само да ни радва. Ние сме длъжни да отбележим това не с една аналитична бих казал самокритика, но с възторг: не знаей дали ще ни стигнат силите и перото да изразим този възторг, който Дачници буди в нас, и който ще бъде утре възторг и на нашата публика.

ПЕТКО АТАНАСОВ: Аз мога да кажа само, че съжалявам че не можах да участвувам в това хубаво представление, а на всичко отгоре бях възпрепятствуван да посещавам и репетициите. Представлението ще бъде много хубаво. Още сега се чувства, че др. Бабочкин е вложил голямо, изключително майсторство при тълкуването на образите. Действително, спектакълът още не е узрял, още се чувства нужда от работата на режисьора по този спектакъл, но това ще изчезне след време. Актьорите са насочени правилно, образите са изтълкувани верно, самото представление е заострено в една съвременност, без която представлението би звучало скучно за днешно време. Защото пиесата има психологически елементи. Ако режисьорът би се хлъзнал да изтъква само семейните отношения, които са така богато и зтъкнати от автора, понеже той е голям психолог, представлението би загубило. Режисьорът с рядка тънкость е схванал това и е направил представлението съвременно, като е изтъкнал и неговата идейна страна. Представлението звучи сега като призив за борба, за нов живот да се борим, както тези хора не са сумели да сторят това, като се изтъква колко гнила е тази интелигенция, която е представена.

Казвам, само мога да съжалявам, че не участвувах в това пред-

ставление.

Малко съм огорчен от това, че др. Борис Андреич ще си отиде. Казвам "малко", защото се надявам, че той ще остане. Аз винаги съм имал предчувствие в моя живот, че аха, аха ще ме сполети някое голямо нещастие, но ще отmine. И сега всички казват, че др. Борис Андреич заминава, заминава, но аз не съм загубил надежда, че той ще остане. И ще видите, че нещо ще стане и той ще остане.

БОРИС АНДРЕИЧ БАБОЧКИН: Другари! Около спектакъла се говори много. Аз поставих три спектакла в Софийския народен театър. Моята работа е завършена вече. Минава вече една година откак съм в България. През това време аз поставих три спектакла: "Разлом", "Дапциг 1933" и "Дачници". Това бяха политически спектакли. Такъв спектакъл е и Дачници, пиеса доста актуална за днешно време, както беше актуална и преди 15 години, когато аз за пръв път поставих Дачници в Ленинград.

До този спектакъл, след поставянето на другите два, имаше да се преодолеят твърде много трудности. Ако сте забелязали направена е вече една методологическа крачка напред, крачка нова, крачка твърде смела за българския театър.

Когато аз дойдох, не се съгласите, че актьорите играеха по съвсем друг начин. Не мога да кажа обаче, че всичко е разкрито така, както трябва. Спектакълът е още суров спектакъл, той не е готов напълно. Но, за съжаление, аз нямам повече време да работя над този спектакъл. Нужно е спектакълът да се репетира още една, две седмици, за да може да се покаже пред публиката действително в готов вид. Но при това темпо на нашата работа, смятам че това, което е дадено с този спектакъл, е достатъчно. За съжаление, обаче, спектакълът не е проверен пред публика. Аз бих искал да направя три репетиции на спектакъла пред публика. Една репетиция с публика беше вече направена, но така беше организирана работата, че в същност беше устроена обструкция на спектакъла. Не зная към кого се отнасяше тя, но вчера се получи така. Вчера при репетицията имахме не обикновени зрители, а хулигани.

Целта на моята работа тук беше не само да давам хубави спектакли. Някои обаче вчера се опитаха тук да ме дискредитират. Но мене те мъчно могат да дискредитират. Аз съм вече стар режисьор и умея да върша своята работа, откровено казано. Целта на моята

16

работа беле да поставя няколко спектакли, които да послужат като пример за по-нататъшната работа на театъра, за да може спектаклите, които ще се поставят в бъдеще да са по-добри от спектаклите, поставяни до моето идване в България. И сега, когато аз си отивам, позволявам си да обърна внимание на театралните работници, да им кажа: нужно е да имате предвид, че трябва да предявявате към театъра повече изисквания, за да може той да върви напред. Между вас има другари, които се върнаха след своя обзор на театралното дело в Москва. Аз мисля, че с тях ние говорим на един език. Аз подготвих почвата за тяхната работа с актьорите. Мене ми се струва, че кадърът на театъра, актьорите, могат вече да възприемат реалистичното театрално изкуство, новото направление в театъра, с по-голямо желание. Ако това е така, ако то стане, то задачата, която стоеше пред мене е изпълнена, разбира се, в известна степен, и само в известна степен, защото в театъра тук има още много и различни течения, тенденции, противоположни една на друга.

Но, другари, в Софийския народен театър има още много недостатъци. Какви са те? Има още твърде много другари, които считат, че задачата на моето идване тук е била да защита работата на някои артисти. Това е неправилно. Аз не мога да застана на такава позиция. Аз застанах на позицията на интересите на театъра, а не на позицията на интересите на отделни лица в театъра. Има обаче другари, които не разбраха това, а изглежда, че и не могат да го разберат. Затова и има много недоволни от моята работа. Разбира се, много по-леко би било за мене да работя така, че всички да бъдат доволни, всички които искат роли да ги получават. Това за мене би било най-простото. Но аз не можах да направя това и не го направих.

Аз се опитах малко-много да преустроя театъра. Дали ми се удаде да сторя това? Аз смятам, че в това отношения успех. Първите крачки в това направление, действително, бяха трудни, но в края на краищата аз мисля, че успех да направя това.

Аз съм много благодарен за хубавата оценка, която се даде на всичките спектакли, които аз поставих. Но аз ще ви кажа, че лично аз не съм доволен от тези спектакли. Аз виждам в тях много недостатъци. В Дачници аз виждам, че има постигнат действително

ансамбл, но виждам също, че много актьори още работят по старому, не слушат какво говори партньора им. Даже и при днешния спектакъл това пролича — още не е зададен въпроса, а идва отговорът. Това е доказателство, че актьорът още играе механически, че не слуша своите партньори, че не мисли, че не живее на сцената. С това нещо аз се борих и в известно отношение, смятам, ми се удаде да го преодоля, удаде ми се да посея семето на реалистичното, идейното направление в изкуството. Нужно е обаче по-нататък и Комитетът, и ръководството на театъра, и театралната критика своевременно да попливат това семе, за да може то да се развие и театърът да стане такъв, какъвто трябва да бъде.

Аз считам, че критиката, която се направи днес не беше достатъчно строга. А тя трябва да бъде строга, но справедлива. Ако имаме всичко това, ще видите каква превъзходна труппа ще имате. Защото аз мога да ви кажа, че актьорската труппа при Софийския народен театър е прекрасна. Тя обаче до сега не е била използвана достатъчно. Мене ми се струва, че такива спектакли, които се появиха в театъра, като Снаха и Дачници, трябва да бъдат ешалонни за театъра. Към тях театърът трябва да предявява повече изисквания.

Има още много да се работи за преустройството на театъра. Вие знаете това, което пише Островски за театъра, за да не ви го повтарям сега. Но като че ли никой още не иска да го разбере. Ето, една година вече аз говоря, че е неприлично да седни в зрителната зала с палто, но имаше хора, които не разбраха това. Или отидете на сцената. Това не е сцена. Това е улица, това е път, това не е работно място за работниците на изкуството. Това не е сцена, а булевард, където всички минават, свирят, говорят, и т.н. Вие мислите ли, че това няма отношение към работата на артиста? Ето и днешния пример. Млад актор, а захъсва в излизането на сцената, не излиза в момента, когато трябва да излезе. Защо той направи това опущение? Не е ли виновен той? Захъсна да излезе своевременно на сцената, защото се е заворолил с някого там зад сцената. Какво говори това? Това говори, че няма дисциплина в театъра. А ако в театъра няма истинска дисциплина, не можем да имаме и истински театър, в никой случай не можем да имаме истински театър. Колкото по-добре се отнасяте, виждате че повече безобразия стават. Да се случи

това нещо в ленинградския или московски театър, то ще бъде нещо най-възмутително. Или друго. Виждате как е дадена тревата и сеното. Тя е на места по-тъмна, на места по-светла, по жълта. Нима не съм обръщал внимание на това? Аз съм говорил в продължение на месеци, но никой не обръща внимание. Това аз не можах да преодоля. Но ще каже някой: е, толкова важно ли е това как е дадена тревата? Не е важно, но тук важното е театърът да бъде мобилизиран така, че да може да решава творчески задачи, да може да поставя и разрешава по сериозни изисквания, актьорите да почнат да гледат на театъра като на учреждение, където всички трябва да работят истински. А така в Софийския народен театър още не може да се работи. И не само в Софийския театър не може така да се работи, но не може да се работи така и в Театралната академия. И там дисциплината не е на нужната висота. А там се възпитават младите кадри! Никой обаче не обръща внимание на това нещо. И, другари, аз нарочно използвам тази среща с вас, която може би ще бъде за мене последна среща с вас, да ви кажа: Другари, без сериозна дисциплина не може да има сериозна работа.

Но да се върна на спектакъла Дачници. Не знам, но мене ми се струва, че др. Филип Филипов добре разбира спектакъла и ще може да го доведе докрай, защото, пак казвам, сега спектакълът е още суров. Как ще го възприеме публиката аз не знам, може да го възприеме лошо. Но аз имам надежда, че след 10-15 спектакли той ще тръгне така, както трябва.

ПРЕДС. ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Другари! Няма да спорим по това, че спектакълът днес ще бъде приет от нас.

Бих искал само две думи да прибавя, към това което се каза тук. Първо, записано е всичко това, което вие говорихте, записано е и това, което др. Борис Андреич каза, и което има важно и голямо значение за работниците от театъра, а и за работниците от Кник.

Критичните бележки, които направи др. Андреич по въпроса за дисциплината и реда в театъра, както и другите негови изисквания, са от много голяма важност.

Другарят Бабочкин стоя у нас една година - наистина не голям срок - и постави три спектакла, всеки един от които беше школа за артистичния състав на театъра и за всички онези, които се интересу-

ват от театралното изкуство у нас. Използувахме ли обаче достатъчно др. Бабочкин? — По това ние ще има тепърва да си поприскаваме, както и да направим някои и други изводи. Аз обаче мога да кажа, че ние до сега недостатъчно използвахме работата на др. Бабочкин в нашия народен театър. Недостатъчно използвахме ние тази колосална сила, която ни дадоха на нас с широко сърце, за да я използваме. Дано вземем урок от това, та в бъдеще да умеем по-добре, по-дълбоко и по-разностранно да използваме такива редки случаи, какъвто беше този случай, когато ни дадоха режисьор и артист от класата на др. Бабочкин.

Как е могло вчера на генералната репетиция да се случи така, че в публиката действително да има ~~такива~~ такива лица, на които др. Бабочкин направи такава остра критика, не знаа. Очевидно, недостатъчно правилно е било организирано привличането на публиката на вчерашната генерална репетиция. Доколкото знаа, част от публиката се е състояла от завода, на който театърът е шеф.

СТЕФАН КАРАКОСТОВ: Работниците от завода са били на първи балкон, а провокациите са направени долу от партера.

ПРЕДС. ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Трябва да се види и да се установи, ако действително е имало такива провокационни прояви. Това е сериозно обвинение и подлежи на сериозна проверка.

Аз се надявам, че другарите, които боравят с театралната критика и са свързани с пресата, ще обърнат внимание на тая страна, когато ще популяризират нашият превъзходен спектакъл на Дачници, която е една от най-трудните пиеси на Горки, пълна с проблеми и в някои отношения за широката публика не така лесно достъпна. Тук пресата и критиката ще трябва да помогнат на зрителя да може да разбере правилно спектакъла. Режисьорът, несъмнено, е направил всичко, за да извлече от артистите всичко, което те могат да дадат.

Аз говоря като зрител. Днешният спектакъл показва, че възможностите на нашия Софийски театрален състав са недооценени по големи отколкото сме ги знаали, когато сме стопанисвали ние сами тази артистични сили у нас. Др. Бабочкин ни показа ред нови хора, или по новому тези, които са ни познати от преди като добри, стари изпитани артисти. Днес тия наши артисти той ни ги показа от нова страна. Несъмнено и критиката ще ги покаже така. Това говори каква

голяма и важна роля играе режисьорът в направляването и разкриването на творческите възможности на самите артисти. Това за нашите режисьори ще бъде голяма школа. Доколкото зная ние и по-рано имахме разговор на тая тема - че недостатъчно се използва работата на др. Бабочкин като школа за нашите режисьори, недостатъчно се използва неговата работа над артистите и другия персонал, над работниците в театъра, в това число и на тия от Комитета, за да могат много неща да се научат от него.

Сам др. Бабочкин каза за спектакъла, че е още суров.

Отговарям на другаряж, който каза, че в първите две картини Варвара показвала, така да се каже, известни колебания. Той не е прав, защото още от първата сцена се вижда, че Варвара не е в колебание. Спомнете си първите й реплики, когато Трендафилов е в кабинета си. Варвара излиза на сцената и още от първата й реплика се вижда развалата, която съществува в това семейство, и това по-нататък се разкрива все по-дълбоко. За мене образът, който дава Рука Делчева е напълно убедителен. Аз се надявам, че спектакълът ще върви с голям успех, особено пък ако ние съумеем правилно да насочим общественото мнение към тази драма за интелигенцията, такава каквато тя е била в навечерието на първата руска революция. Пиесата е акцентувана така, че звучи съвременно. Даже и така, както е дадена от автора, тя си остава класическа драма и ще бъде винаги въздействаща, стига да може режисьорът да я разбере така, както я е разбрал др. Бабочкин, за която заслуга др. Бабочкин е високо оценен от Съветския съюз, от Партията и от съветското общество.

Прави са другарите като казват, че Дачници ще бъде празник за нашето театрално изкуство. Дано това, което натрупахме като опит, използвайки работата на др. Бабочкин по тия три монументални спектакли, които той оставя, съумеем да го запазим и да го поддържаме и след като той си замине на тая висота, на която др. Бабочкин го оставя като наш гост-режисьор. Дано съумеем от работата му да направим за нашия театър и за Комитета и по всички линии ония изводи, които ни се налага да направим.

Аз мога да изразя на др. Бабочкин дълбока благодарност за изключителното постижение, което имаме сега с този най-труден от трите спектакли, които той постави, Дачници. Работата около този

спектакъл несъмнено трябва да се третира като една школа. Ние трябва да направим всичко възможно от това да извлечем максимум полза и за театъра, и за театралното изкуство, и за всички ония, които работят в театъра, и за оперативните работници от Комитета, които трябва да помагат на театъра да преодолява трудностите в своя път на развитие. Мисля, че театърът, даже с този минус, който има и за който говори др. Бабочкин, е в състояние да изнесе премиерата. Надявам се, че премиерата ще окаже онова въздействие, което всички имаме пълно основание да очакваме. Вчерашният инцидент не е типичен, не е показателен. Ще се постареем да намерим на що се дължи. Аз съм склонен да вярвам, че едва ли е имало съзнателно организиран саботаж или обструкция и т.н. Много далеч би ни завело едно такова подозрение. Но за пълно спокойствие на съвестта, ние ще направим всичко, за да се убедим дали действително вчерашних сме имали работа с проникване на хулигани, както се изрази др. Бабочкин, които са се опитали умишлено да спънат или да сринат репетицията.

Като и показвам още един път благодарност на др. Бабочкин, аз го моля, за трудностите, които е преживял - а той преживя много трудности - с нас, за опущенията, за които не искам в подробности да се изказвам, които сме допуснали през време на неговото пребиваване у нас, да ни помни и да ни обича именно такива, каквито сме. Ние го собичахме и той, вярвам, е имал случай да се убеди в това, във от трудностите и опущенията, които е имало около него. Аз вярвам, че той се е убедил, че в страната ни и в средата, в която той работи, въпреки трудностите, които имаше в тая среда, че всички се отнасят с дълбока обич и уважение към съветското реалистично ~~и~~ ~~худож.~~ социалистическо театрално изкуство, към неговите творци и носители, един от които една година работи у нас.

С това аз мисля да завършим днешната наша работа./Ръкоплекси-
кания/

ДИРЕКТОР КАМЕН ЗИДАРОВ: Позволете ми да кажа само две думи. Другари! Аз ще бъда съвсем сратък.

~~за~~ Това, което е направил др. Бабочкин за нашия театър в разстояние на една година аз ще имам случая публично и гласно да ^{го} подчертая, сумирано за трите спектакли, както по художествена линия, така и по всички технически и административни преобразования, които

той направи в театъра, като не ще скрия нито една от слабостите, допуснати от нашия театър през време на неговото пребиваване.

Другари! Още в малката статия "Големи изпитания за театъра", печатана в програмата за "Дайпциг 1933" аз казах нескривано, високо и гласно, колко много горчевини и трудности причинява нашият театър на др. Бабочки в неговата работа.

За дачници. Аз мисля, че това е венец на работата на др. Бабочкин в нашия театър. Ще повтора още веднъж голямата истина, че от този спектакъл ~~виждаме~~ не само се вижда, че онзи, който се откъсва от народа ще преживее същата трагедия, каквато са преживели всички тези хора, които видяхме на сцената, но в Дачници ние виждаме големите, високото режисьорско изкуство на др. Бабочкин, и големите нови актьорски постижения на нашите актьори, постижения безспорно с негова помощ, по новому, с съвсем нова техника в нашите актьори за изграждането на един такъв спектакър, какъвто е спектакълът на Дачници.

Що се отнася до вчерашния, нежелан от никого случай, инцидент ли или какво да го кажем, аз моля за спокойствие др. Бабочкин. Тук има другари критици, има другари писатели, има хора, които са съвестта на нашето общество, изразители на неговите мисли и чувства, които ще се изкажат. Ние можем да направим анкета и да се установи чия е вината. Ако наистина има някакъв умисъл, оня който е направил това ще понесе най-тежко наказание. Безспорно такива работи не бива да се търпят в театъра, ако наистина се окаже, че е имало такова нещо.

Аз мога да ви дикларирам, че от страна на ръководството на театъра няма и не допускам да има такова нещо. Но за спокойствието на др. Бабочкин, казвам, че ще се направи анкета.

БОРИС АНДРЕИЧ БАБОЧКИН: Вие неправилно разбирате въпроса. Моята мисъл е пред каква публика се изнесе спектакъла, тая генерална репетиция, пред каква публика се проверява този спектакъл. Проверява се пред една нетеатрална публика, или както се казва у нас пред папа и мама трябваше да се направи тази репетиция, а не пред други. Вместо пред папа и мама да се направи генералната репетиция във Вадната глава дойде идеята да пуснете 300 човека от завода. Прекрасно, но всред тези 300 човека са се промъкнали и 5 пияни хора. Защо е било допуснато това нещо. Какво може да стане в такъв случай е ясно.

Та дори да бъде и само един такъв. Вие не разбирате какво е това генерална репетиция с публика. Това е единият отговор. Няма нужда от анкета.

ДИРЕКТОР КАМЕН ЗИДАРОВ: Другарю Бабочкин! По уверенията на хората, които са натоварени да вкарат публиката, долу в салона са били нашите актьори и близките им, и децата им.

БОРИС АНДРЕЙЧ БАБОЧКИН: Вие добре разбирате. Достатъчно е да има трима такива човека, за да развалят представлението.

ДИРЕКТОР КАМЕН ЗИДАРОВ: Не може да се проверяват по единично 500-600 души, които се пускат в театъра.

БОРИС АНДРЕЙЧ БАБОЧКИН: Вие не разбирате моята мисъл.

ДИРЕКТОР КАМЕН ЗИДАРОВ: Другари! аз завършвам с това. Все пак нека да се направи анкета и да се разясни този случай, защото той е доста горчив, както за театъра, така и за др. Бабочкин. аз мога да твърдя, че хората, присъстващи на репетицията, бяха хора близки: наши артисти, хора от Държавното висше театрално училище, студенти, и тези 200-300 души работници от завода, на който ние сме шеф. Безспорно, може да се допусне, че у някои може да е имало и такова желание, но това да бъде организирано под ръководството на театъра - не бива да се допуска.

ВАШЧЕНКО: аз бих искал да благодаря на др. Бабочкин за тая чест, която ми беше оказана с повикването ми да сътруднича в спектакъла "Дачници". Искам да кажа съвсем искрено, че ако декорациите имат известен успех и добри качества, това се дължи във висока степен на тези указания, които др. Бабочкин ми е дал още в самото начало на работата и в течение на самата работа.

Всички недостатъци, които вие там ще намерите, се дължат до известна степен на неумението ми и на отрицателните ми качества, които аз притежавам.

аз смятам, че съм длъжен още веднъж да благодаря на др. Бабочкин за това, което съм научил от него в съвместната ни работа по "Дачници".

ПРЕДС. ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Другари! След тези обяснения мога още един път да кажа, че бележките на др. Бабочкин е сериозна и трябва да се вземе под внимание. Организирането на генералните репетиции с публиката е сериозна работа и за вчерашния инцидент той е прав.

МАРТА ПОПОВА: Аз няма да говоря за пиесата, за която всички осизказаха така хубаво. Дума да не остава, че това е един хубав спектакъл. Но аз не съм съгласна с др.Бабочкин, че ние сами можем да изкараме нататък това, което той ни показва. Аз съм говорила и по-рано с др.Бабочкин, говорила съм и с други другар. Аз мисля, че ние трябва на всяка цена да настояваме др. Бабочкин да остане още една година у нас, за да може да поработи и с други артисти и да можем още по-ярко да разберем неговото изкуство.

Аз апелирам към Вас, другарю подпредседателя, да поговорите с другарите от нашето Правителство и да им кажете, че ние извънредно много настояваме др.Бабочкин да остане още една година у нас. Това е за нас - ако мога да кажа тази голяма приказка, която казах, когато бях в Москва - слънцето и въздухът. Вярно е, ние имаме добри режисьори, имаме млади режисьори, добри, талантливци, но ние имаме нужда и от неговата помощ. Той дойде у нас, показва ни някои работи и сега си отива. Това е малко. Това не е право. Аз знаех, че той ще остане у нас най-малко 2 години. Смятам, че изказвам мнението на целия наш театрален колектив, ако Ви помоля, другарю Подпредседател, да поговорите с отговорни другари от нашето Правителство др.Бабочкин да остане у нас още една година. Аз мисля, че всички актьори без изключение, а вярно и всички режисьори, искат това.

ПРЕДС.ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ: Мога да кажа само това, че Вашето пожелание, което изказахте тук, аз ще го доведа до знанието на отговорните наши другари, но не мога да не се изкуся и да не попитам др.Бабочкин: желаете ли, др. Бабочкин, да останете?

БОРИС АНДРЕИЧ БАБОЧКИН: Аз искам да кажа още нещо по повод на "Дачници". Николай Осипович е бил в миналото на премиерата на "Дачница". Тогава е играла и Комисаржевска. Пиесата е имала голям успех и е тръгнала из цяла Русия, но навсякъде тя свързва с политически демонстрации и затова е била запретена. Това е било страшен скандал тогава, в 1907 г. След това тая пиеса е била забравена и по-късно, в 1938 г., аз я поставих отново.

/Закрито в 15 ч.15 м./

П Р И С Ъ С Т В У В А Л И:

- Георги Михайлов
- Камен Зидаров Кам. Зидаров
- Б.А.Бабочкин
- Н.О.Масалитинов Н.О. Масалитинов
- Мице Андонов
- Гоце Гоцев
- Петко Атанасов
- Марта Попова
- Стефан Каракостов Ст. Каракостов
- Емил Коралов Е.М. Коралов
- Либен Тенев
- Тенд Стоянов
- Евгени Ващенко
- Гешкин
- Кръгов